

den af Komitén föreslagna nedsättningen i Senatsledamöternes löneinkomster må vara opåkkallad.

Deremot måste det anses vara för statens tjenst gagneligt, att en så stor del som möjligt af denna inkomst må bestå af fast lön, på det att den blifvande pensionens ringhet icke må hindra afträddandet från befattningen, då årens tyngd gör det önskvärdt, och emedan äfven i öfrigt hos innehafvare af förtroendetjenster bekymmer för egen framtida bergning utöfvar ett menligt inflytande.

10 För öfrigt åberopade Senaten sin redan vid granskningen af förslaget till Regeringsformen uttalade åsigt, att svärfar och måg eller svågrar icke borde samtidigt få innehafva Senators embete eller vara medlemmar af Högsta Domstolen.

578 S. H. ANTELL – J. V. SNELLMAN 6.IV 1866
HUB, JVS handskriftssamling

Värdaste Broder!

20

Hemkommen för en vecka sedan ifrån S:t Petersburg, det jag, på nådig befallning, i början på Mars månad afreste, skulle jag genast derefter hafva tillskrifvit dig, om jag endast haft förmåga dertill; men en ledsam förkyllning, ådragen under resan, har tills dato hindrat mig ifrån allt arbete.

30

Ibland de ämnen H. K. M., vid mig lemnadt nådigt företräde, täcktes beröra, utgjorde ställningen i länet och den förhanden varande nöden ett af de viktigaste. Efter att med utmärkt välvilja och faderligt deltagande hafva gjort sig underrättad om de senast förflutna årens skördar, jordbrukets och ladugårdsskötselns ställning, folkets skaplynne, färdigheter, nödens dimensioner, utvandringar m. m. tillsporde Kejsaren mig sålunda: »hvad har ni gjort för att bispringa det stackars folket?» Efter att i korrtighet, men nog fullständigt, hafva fått redogöra för de åtgärder styrelsen i omförmäldt afseende vidtagit och hvarunder jag äfven sade, att Senaten gjort *allt* hvad den, med afseende å landets högst inskränkta tillgångar, kunnat göra, behagade H. K. M. yttra: »Jag finner det rätt, att styrelsen (das Gouvernement, – samtalet fördes då på tyska) anordnar sådana arbeten, att folket med dem kan lifnära sig och förblifver hemma.» – Härefter fick jag omnämna, efter af mig 40 gjord framställning om de oändliga svårigheter som mötte styrelsen vid anordnandet af arbeten under vår stränga vinter och våra korrt dagar samt vårt folks ringa slöjdkunnighet, – hvad slags, både allmänna och andra arbeten, vi här kunnat få i gång. Kanal gräfningar ansåg H(ans) M(ajestät) vara goda och nyttiga arbeten och slutade detta kapitel med orden: »machen sie nur, dass das Volk arbeitet.» – – – Detta utgör nu mitt största bekymmer såsom det alltid gjort det. Men huru i Guds namn få arbete åt alla! Kronofogdarnes rapporter om fattigdom och nöden begynna blifva ganska bekymmerfulla och andra allmänna arbeten än de af Senaten redan anordnade, vägabyggnaderne och 50 Kanalgräfningen samt forsrensningen i Idensalmi och Kiurujoki, finnas ej. Visserligen yppa sig flere andra utvägar till bergning, då bar mark och öppet vatten en gång inträffar, men det är ännu långt och tilldessa kan väl ej annat hjälpa, än att människorna erhålla arbete hos enskilte, antingen inom, eller utom länet, – eller ock tigga sig till sin föda. Under alla dessa bekymmer har Distrikts Ingenjören, Öfverste-

löjtnant Forsten underrättat mig muntligen, att anslaget för förenämnde arbeten i Idensalmi och Kiuruvesi ej räcker längre, än till slutet af denna, eller möjligen början af Maj månad; – hvart skola dessa 1 600 menniskor, som nu arbeta der, sedan taga vägen? Jag har i bref till F<orste>n anmodat honom, att skriftligen hos mig anmäla förhållandet och detta efter en noggrann och tillförlitlig kalkyl. Derefter kommer jag och pajar dig om pengar och jag beder dig derföre hafva i beredskap åtminstone 100 000 m<ark> f<inskt> till, på det arbetet må kunna fortsättas intill Juli månad åtminstone, eller då höbergningen tager sin början.

10

Under min senaste vistelse i H<elsing>fors grälade vi, du, och jag, om orsakerne till Karelarenes och Savolaxarenes fattigdom och uselhet. Du skyllde på svedjebruket, folkets medfödda lättja och håglöshet, – jag på klimatet och folkets okunnighet – och denna okunnighet anser jag ännu vara vår största olycka, ty vi kunne ju ej göra annat, än sprita pertor. Och midt under all denna förskräckliga okunnighet går styrelsen in på att indraga en jordbruksskola, der mycket var bygd på att lära och bibringa allmogen äfven färdigheter. Jag talar icke nu såsom ägare af Jouhkola egendom, icke heller såsom stiftare af de finska praktiska jordbruksskolorna, utan helt enkelt såsom den der okunnige karelaren, som tigger att få lära sig någonting nyttigt, hvarmed han, under de täta missväxtärne, kan lifnära sig. Det lyckligaste som kunde hända mig *enskilt* var, att jag blef af med mitt kontrakt med kronan som bragt mig på en årlig förlust af minst 2 000 m<ark> f<inskt>, men för provinsens – för folkets skull – skulle jag hafva önskat skolans bibehållande och förläggning på *annat* ställe, eller ock att staten dekreterat: att provinsen Karelen får behålla anslaget för den »Karelska jordbruks skolan, 12/m m<ark> f<inskt> att användas till provinsens nytta och förkofran och främst till inrättandet af slöjdskolor. Nu skall med detta anslag Levois skolas dåliga affärer lappas och dess framtida bestånd betryggas och väl om Karelen alls får någon del deraf, ty landtbruks-sällskapets direktion i länet, består af idel savolaxare, de der nog förstå att se sig sjelfve och sin landsända till godo. Af kyrkoherden i Tohmajärvi d:r Andelin och fler andra intelligenta och inflytelserika personer, är jag underrättad, att Karelska jordbruksskolans indragning gjort det mest nedslående intryck på befolkningen derstädes. Man är mycket förgrymmad på den n<u>v<arande> jordbruks chefen och betecknande för hans förvaltning är, att den första och enda åtgärd han vidtagit för det finska jordbrukets höjande och förkofran, varit en jordbruksskolas – en bildnings anstalts för folket – indragning i en af de mörkaste och minst kultiverade vrårar på jorden. Hvarför skulle denna anstalt indragas? Hade den ej kunnat reformeras, omorganiseras och framför allt flyttas till ett lempligare och ändamålsenligare ställe än Jouhkola. Hade man ej kunnat förfara med denna skola, såsom med den Nyländska och Wiborgska? Afnämare skulle nog ha funnits, blott man låtit provinsen behålla anslaget eller ock förordnat, att Landtbruks Sällskapets D<irektio>n ägde förfoga derom uteslutande till Karelens bästa och båtнад. Man skall hafva för afsigt att tillrusta en petition till Kejsaren för att få bibehålla skolan – och jag bör bekänna, att jag finner mig högeligen generad deraf, då skolan är förlagd på min egendom, hvarföre jag äfven gör allt för att afböja densamma. Skulle du ej kunna tillvägabringa det tillägg i Senatens bref i ämnet, att ifrågavarande anslag skall användas endast till förmon för Karelen. Vi skola resa åt dig derföre det varaktigaste monument i våra tacksama hjertan. – Men förstå mig rätt: *jag* vill ingalunda hålla skolan

20

30

40

50

på Jouhkola.

Med vänskap och sann högaktning är jag städse

Din
tillgifne broder och tjenare
S. H. Antell

Kuopio den 6 April 1866.

10 **579** T. S. THILÉN – J. V. SNELLMAN 6.IV 1866
HUB, JVS handskriftssamling

S:t Mickel den 6:te April 1866

Högtärade Broder.

Jag har alltid varit och är af den, i min broders mig nu just
tillhandakomna skrifvelse, uttalade åsigt, att det förmyndareskap, som
Styrelsen genom Guvernör, utöfvar öfver bonden i hans enskilda
hushållning, åstadkommer lättja och håglöshet samt leder till Statens
20 ruin. Ovedersägligt är derföre, att en reform häri är af nöden, men huru
och när skall denna ske? Kanske nämnde reform skulle låtit nu
genomföra sig, om K<ejserliga> Senaten skulle förliden höst stadgat som
princip: inga lån mera till brödföda hända hvad som helst. Visserligen
skulle några hundra lägenhets innehafvare kanske gått från sina
hemman, möjligen äfven några hundra personer svultit ihjel, men
principen skulle hafva varit stadgad, och exemplet verkande, och ehuru
åtgärden varit hård, så skulle jag med glädje emottagit den ej allenast
såsom en början till ett bättre system, utan äfven af den orsak, att jag,
en fiende af allas lån, skulle sluppit det obehagliga att, tvärtemot mina
30 principer, förorda sådana.

Då nu ofvannämnde åtgärd ej emanerade eller ej kunde emanera, så
äro vi på samma punkt ungefärligen som förr, samt Guvernören
fullkomligt ansvarig för hvad som händer, och ifall någon gammal
käring dör af ålderdomssvagheter eller en fyllhund super sig ihjel och det
roar någon, att i tidningarne anonsera deras död vara en följd af svält,
så gör man Guvernören genast en förfrågan om förhållandet, samt
kanske skulle döma honom till hängning, om någon lätting verkligen
skulle svälta ihjel. Under sådana förhållandet, och då folket, som
genom styrelsens öfverdrifna omsörg under en lång följd af år glömt
40 tanken att spara på egna tillgångar för kommande missväxtår, men
deremot vant sig att anse kronans penningepåse bottenlös samt
spannmålen i kronomagasinerna för sin enskilda egendom, då ett
sådant folk drabbats af flere års missväxt samt dertill lider af allmänt
rådande svår penningebrist, så torde för en Guvernör, hvilken såsom
jag på ort och ställe hört förfärliga jemmerrop om brödbrist, ej återstå
annat än, sedan prutning skett, hemställa förhållandet till Senaten och
det så mycket mera som Länets skuld till kronan ej är stor. Men säkert
är det, att ifall vi i år få god skörd, hvilket vi hoppas, så skall länet efter
ett år vara sin skuld till kronan qvitt, och inga lån till brödföda mera
50 ifrågakomma.

Hvad åter den till utlåning begärda summan beträffar så är den
visserligen stor, men betänk min broder den saken att vi föda tusen-
detals tiggare ifrån Kuopio och Uleåborgs län, hvilka kringströfva
länet, och ändock tror jag ej att dessa län, hvarest fås mycket korn,
finno större missväxt än S:t Mickels, der rågen efter verkställd trösk-